

เธอคนนั้น

เรื่องและภาพ

นิภาภัทร นิติตระการไชย

เธอคนนั้น

เรื่องและภาพ : นิภาภัทร นิติตระการไชย

กราฟิกในเวลาสำหรับเด็กอายุ 14 ปีขึ้นไป

ต้นฉบับวรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์ ประจำปีการศึกษา 2563

ผลงานสร้างสรรค์ในรายวิชา วด451 ภาคนิพนธ์ทางวรรณกรรมสำหรับเด็ก

หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาวรรณกรรมสำหรับเด็ก

ศูนย์การศึกษาระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

เธอคนนั้น

เคยคิดอยากจะหายไปไหม
ไม่ได้ตายนะ

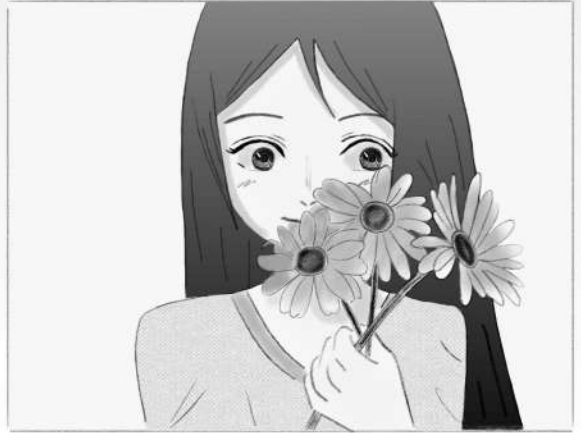
แค่หายไป

I

กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว

รอบตัวของฉันมักจะมีเรื่องที่ทำให้ยิ้มได้อยู่เสมอ

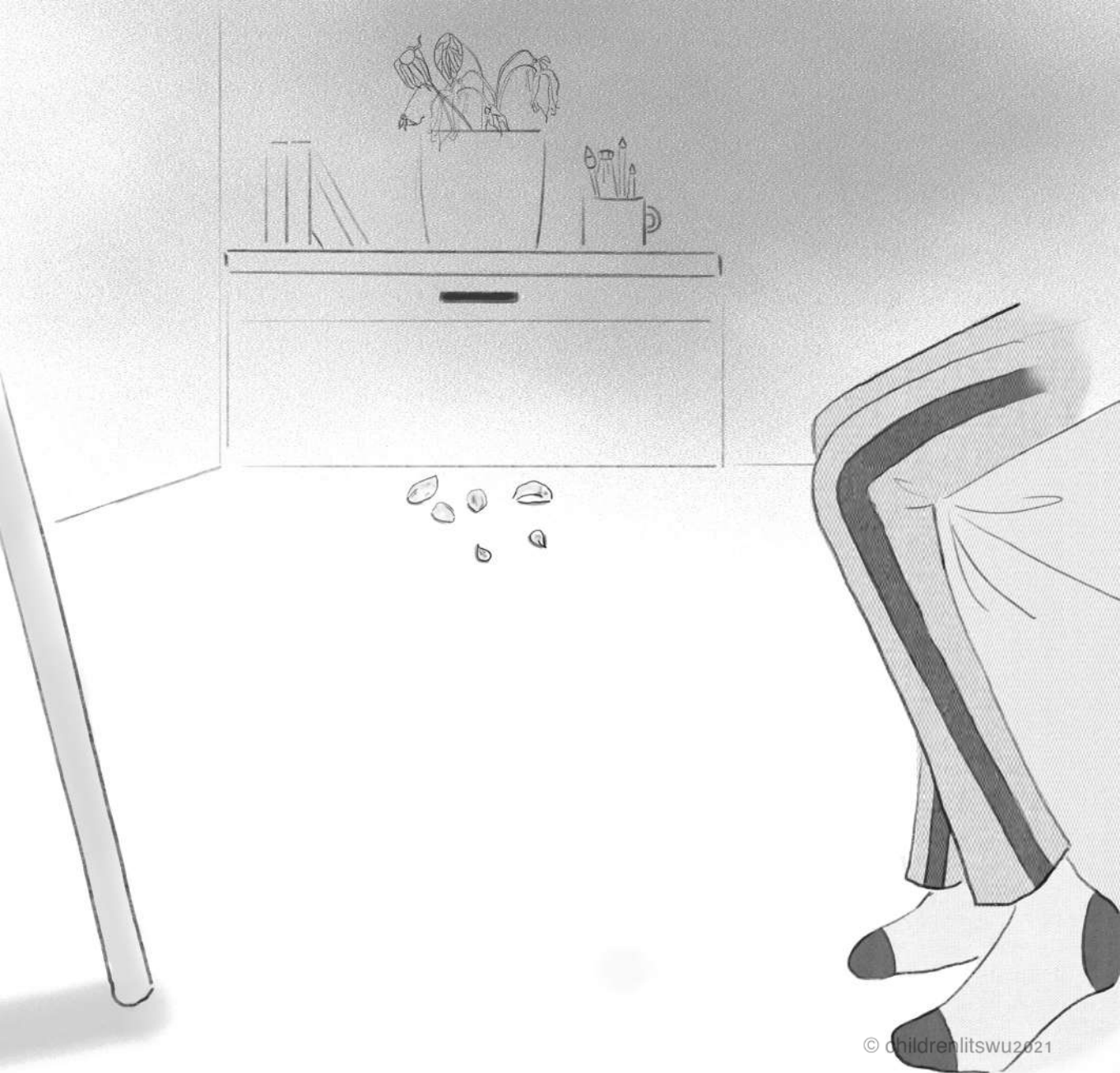

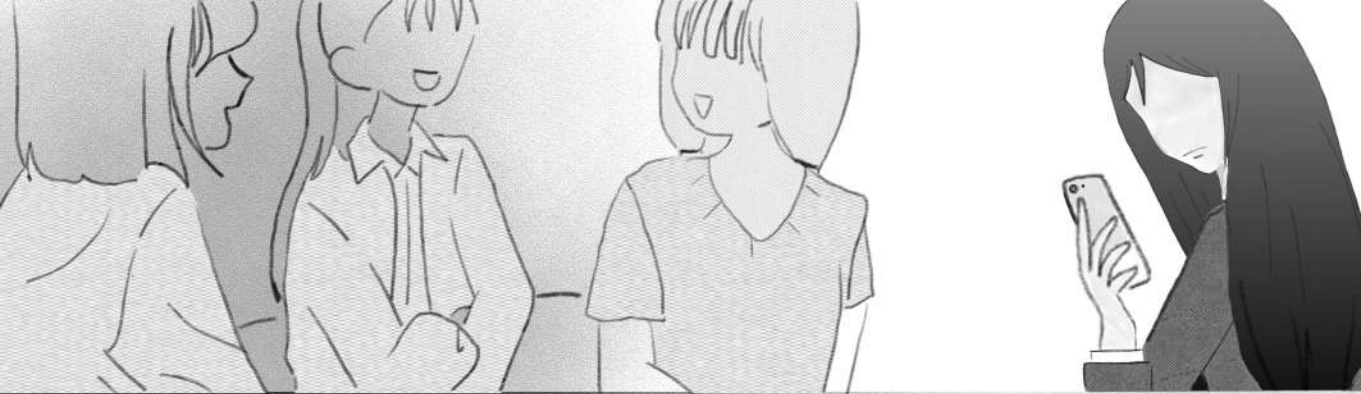

ฉันมีความสุขกับช่วงเวลาเหล่านั้น

และอยากให้มันเป็นแบบนี้ตลอดไป

แต่ฉันเป็นไปไม่ได้

รอบตัวของฉันมีเรื่องที่ไม่ได้ตั้งใจผ่านเข้ามา

สิ่งที่ต้องทำมาตลอดคืออดทน
แต่ฉันเหนื่อย ไม่อยากให้วันพรุ่งนี้มาถึง

ฉันอยากให้วันเวลาแบบนี้หายไป

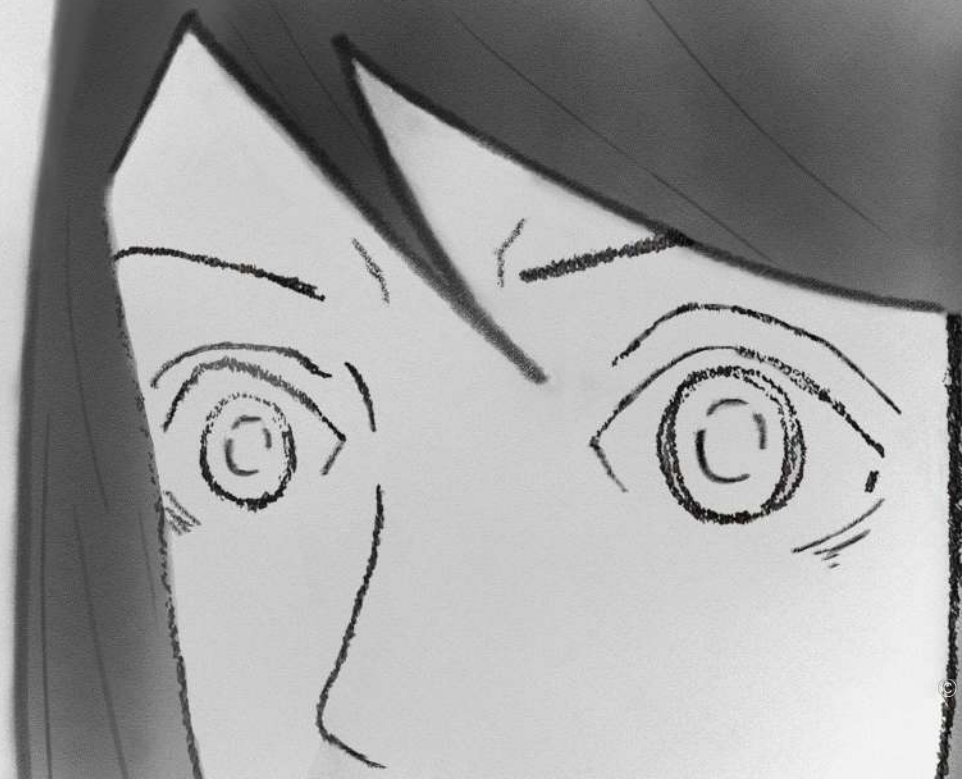
หรือควรเป็นฉันเองที่หายไป

ถ้าวันนั้นมาถึง ที่ที่ฉันต้องไปคือที่ไหนกันนะ
ที่นั่นคงจะเงียบสงบ ไม่หิว ไม่หนาว

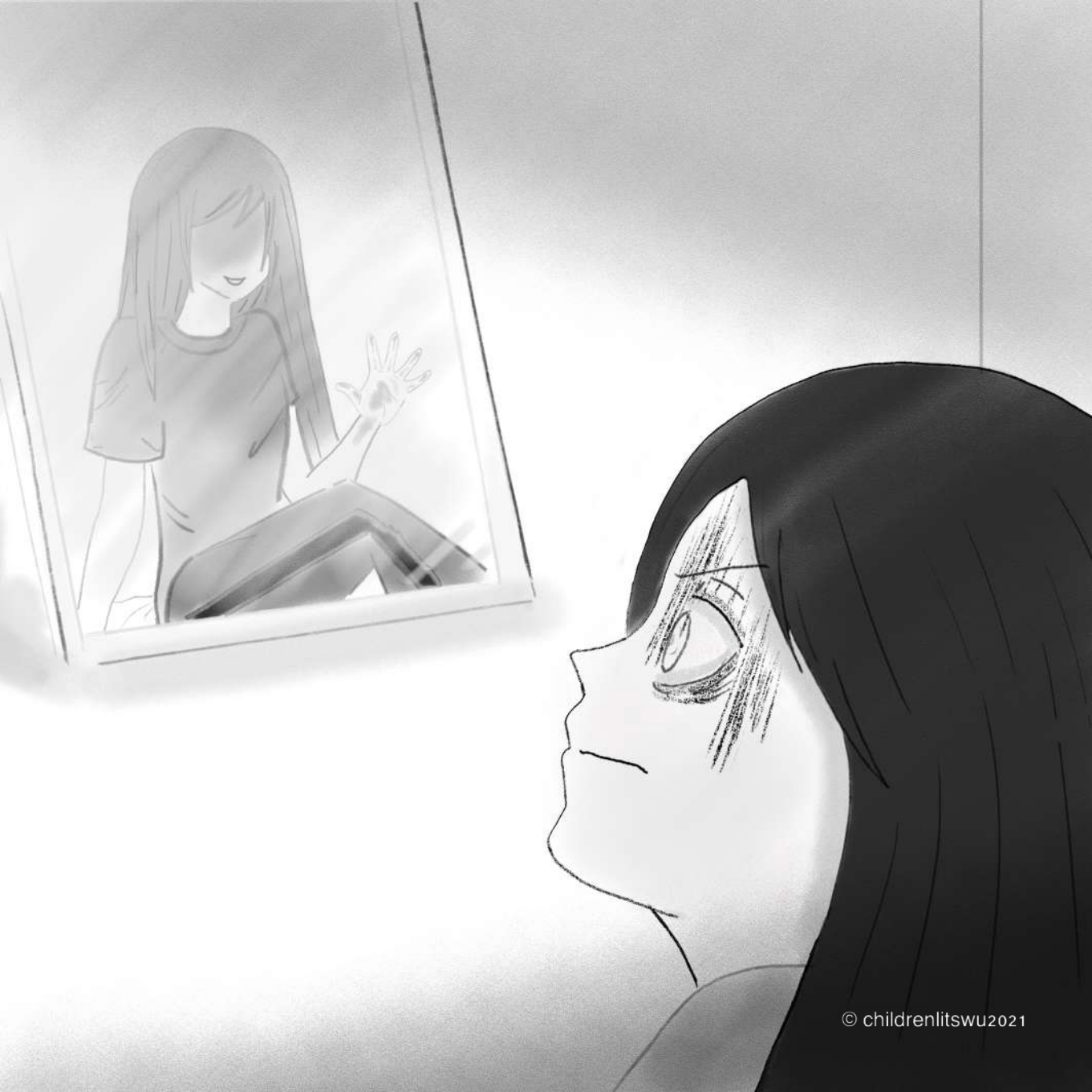
บางทีอาจกลับมาชอบเรื่องที่เคยชอบได้อีกครั้ง

แล้วก็คงมีใครสักคนที่คิดถึงฉัน

วันนี้ก็อยากจะหายไปอีกแล้วหรือ

II

คงเหนื่อยเกินไปอีกแล้วสินะ

สุดท้ายวันที่ฉันไม่ต้องการก็มาถึงจนได้
ฉันตื่นมาทำกิจวัตรเดิม ๆ
เพื่อออกไปเจอเรื่องที่บ้านทอนจิตใจแบบเดิม ๆ

ไม่รู้วังวนอันแสนน่าเบื่อนี้จะจบลงเมื่อไร
ยิ่งใช้ชีวิตก็ยิ่งเหนื่อย
แต่ละวันผ่านไปพร้อมความสุขของฉันที่น้อยลงเรื่อย ๆ

ถ้าฉันไม่ได้โดยตรงนี้ก็คงดีหรอก

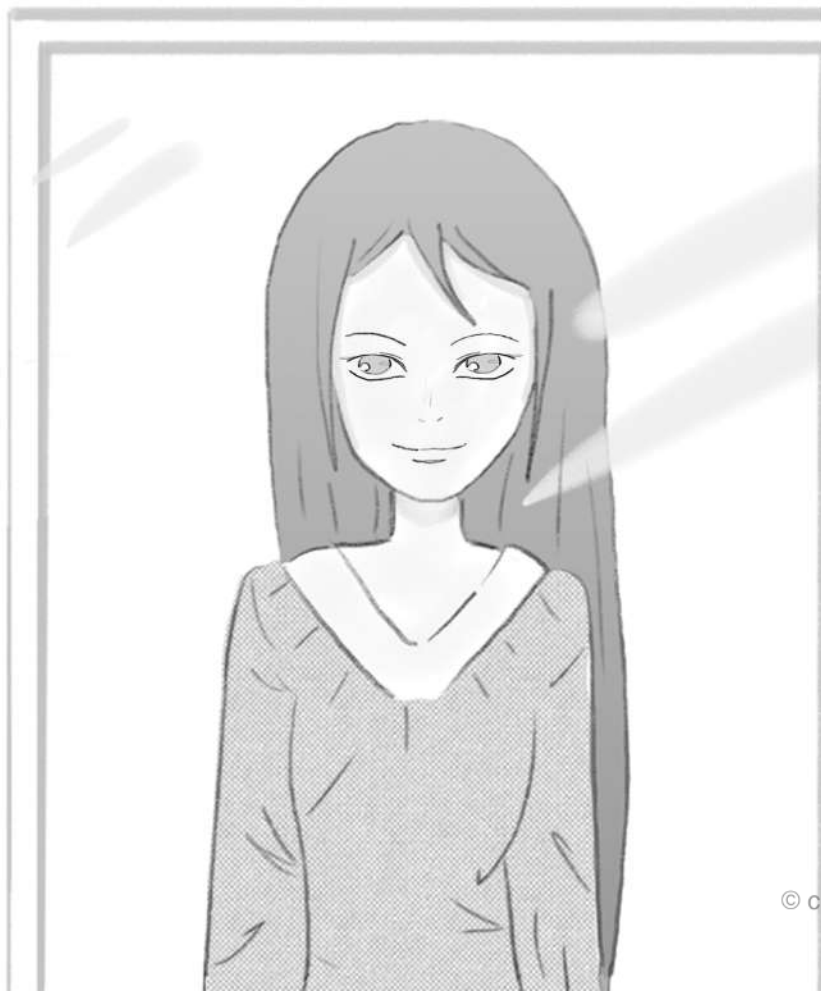

อะไร...

ตกใจอะไรขนาดนั้น ฉันยังไม่ตกใจเลยนะที่เธอมาอยู่ในบ้านฉันนะ

ฉันมองภาพตรงหน้าด้วยความรู้สึกสับสน
ทั้งกลัว ทั้งแปลกใจ
เงาของฉันกำลังพุดกับฉัน

บ้าแล้ว! นี่ต้องเป็นฝันแน่ ๆ

ไม่ใช่ความฝันสักหน่อย

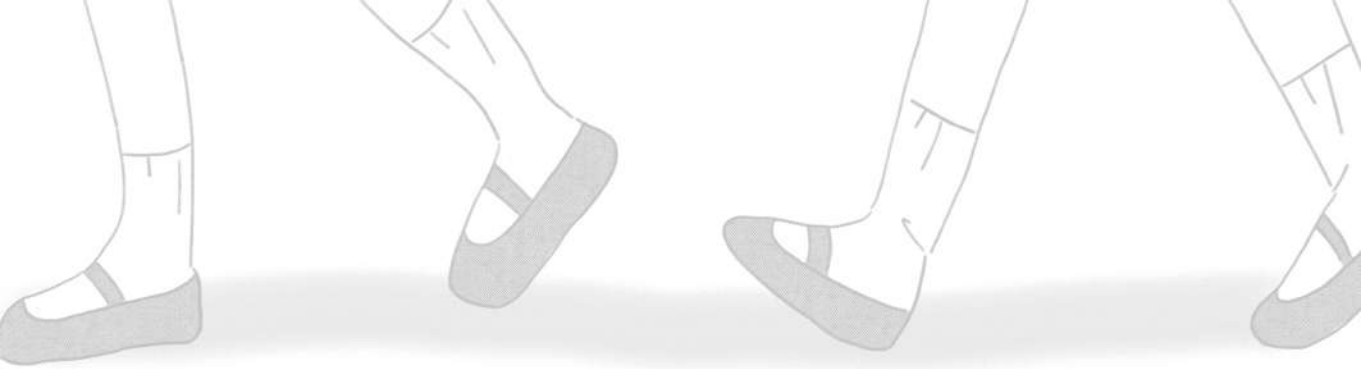
นอกจากจะตอบความคิดฉันได้
เธอยังออกมาจากกระจกได้ด้วย
เรื่องเหลือเชื่อแบบนี้จะเป็นอะไรได้อีกนอกจากความฝัน

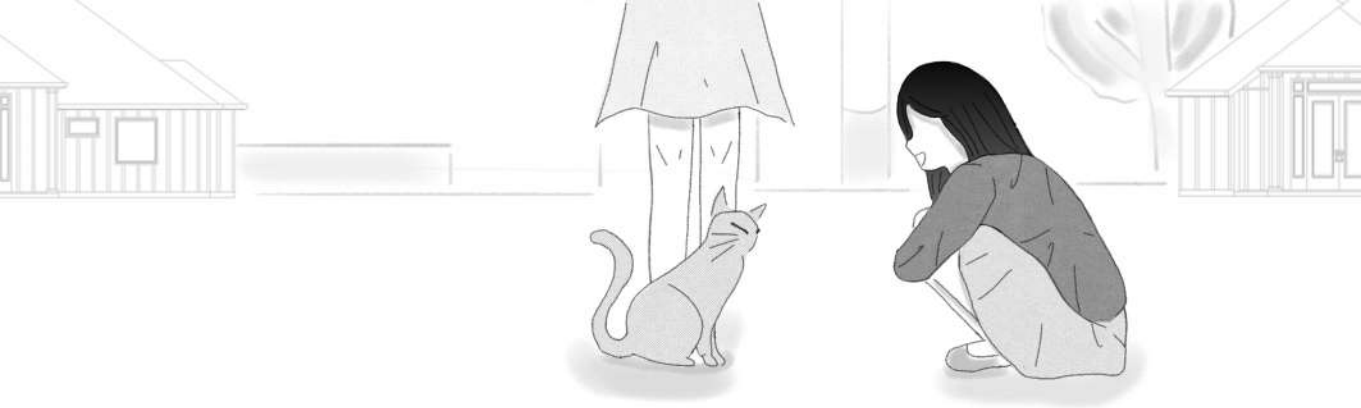
ตอนนี้ความฝันมีมากกว่าความกลัวแล้ว

ที่นี่เธอก็รู้จัก ไม่มีอะไรต้องกลัวหรอก

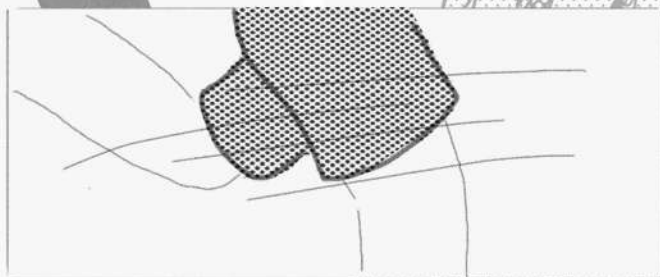

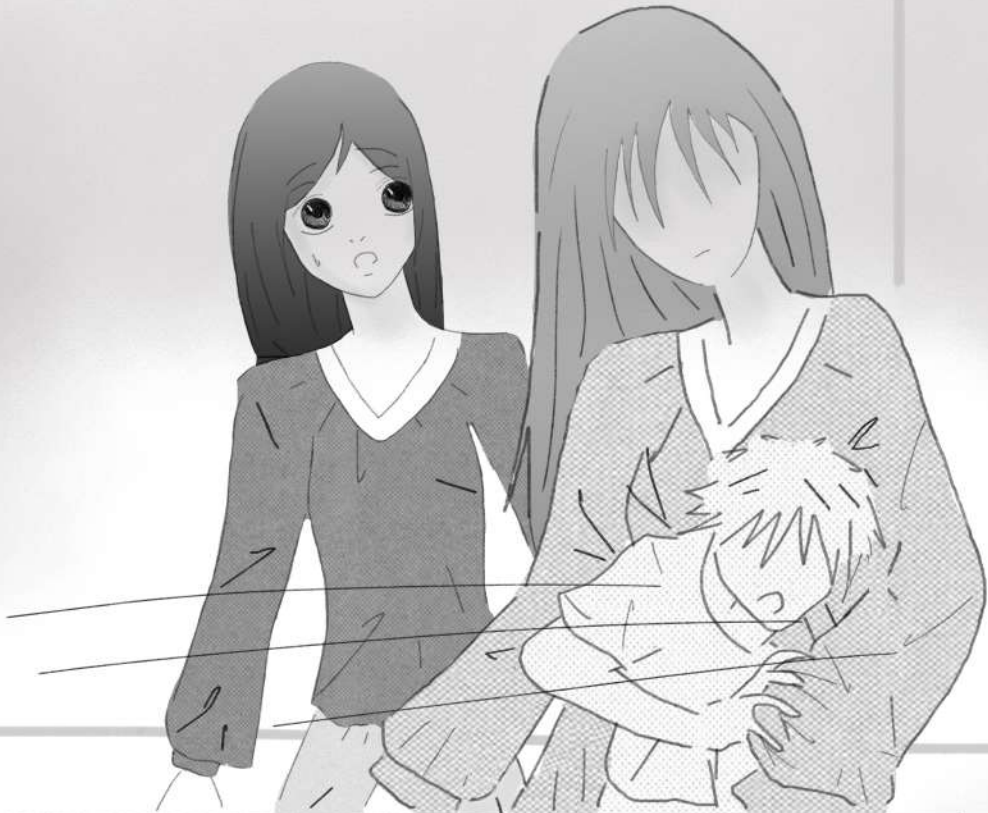
สุดท้ายก็ตามมาด้วยจนได้
ถึงจะแปลก ๆ แต่ก็เงินงาของตัวเอง
แล้วที่นี้ก็ไม่ได้ต่างจากโลกที่ฉันอยู่ด้วย

ไม่ได้รู้สึกแบบนี้มานานแค่ไหนแล้วนะ
จริงๆ แล้ว เธอคนนี้เป็นใครกันแน่

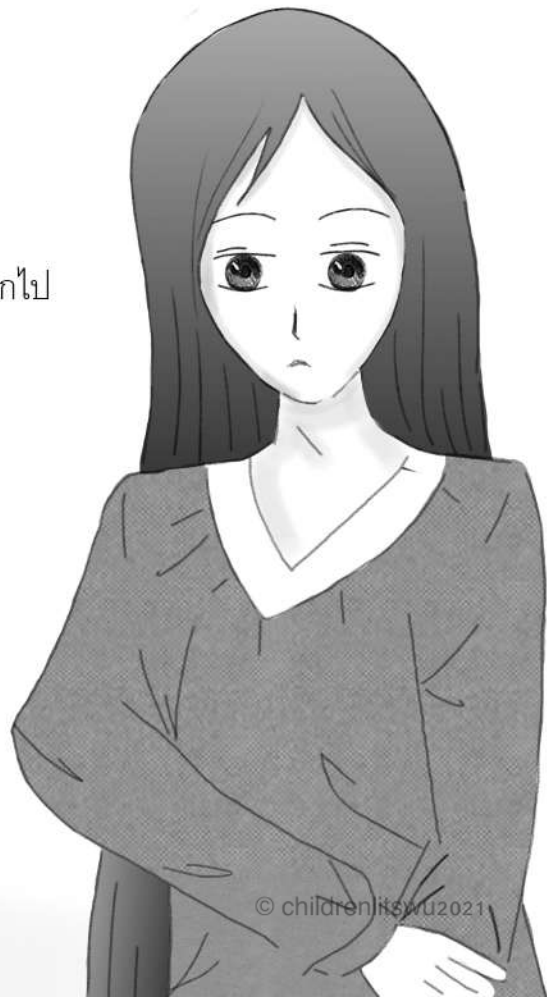

เจ๊ป!?

เด็กน้อยกล่าวขอโทษเราหลายครั้งก่อนจะวิ่งจากไป

แต่แปลกจัง
เพราะเป็นเงาของฉัน ฉันเลยเจ็บด้วยนั้นหรือ?

ฉันคิดว่าเวลาน่าจะผ่านมานานพอสมควรแล้ว
เราสองคนเดินผ่านสนามหญ้าเลยแวะนั่งพักกันที่นี่
ความรู้สึกคุ้นเคยยังคงอยู่แต่ก็ยังนึกไม่ออก

ไม่รู้แล้วว่า จะกลับบ้านได้อย่างไร แล้วฉันก็ตามเงาตัวเองมาตลอดทั้งวันเลยด้วย
ฝันแน่ ๆ ยังไงก็ต้องเป็นความฝัน
ถ้าฉันตื่นอยู่ คงไม่รู้สึกสนุกหรือผ่อนคลายแบบนี้หรอก

...

หรือฉันจะอยู่ที่นี้เลยดี?
ไม่ต้องหาวิธีกลับบ้าน ปล่อยให้ตัวเองหลับต่อ
แล้วมาใช้ชีวิตที่นี่ตลอดไป

นั่นเป็นสิ่งที่ฉันทำแล้วมีความสุข
แล้วเธอล่ะ?

เธอมีความสุขไหม?
หรือว่า...

ทำไม?
ฉันดูไม่มีความสุขเลยเหรอ?

ก็ปกติเห็นทำหน้าที่อยู่ตลอดเลยนี่นา
เหมือนกับว่าทั้งชีวิตไม่เคยมีความสุขเลยนั่นแหละ

ฉันกำลังลืม

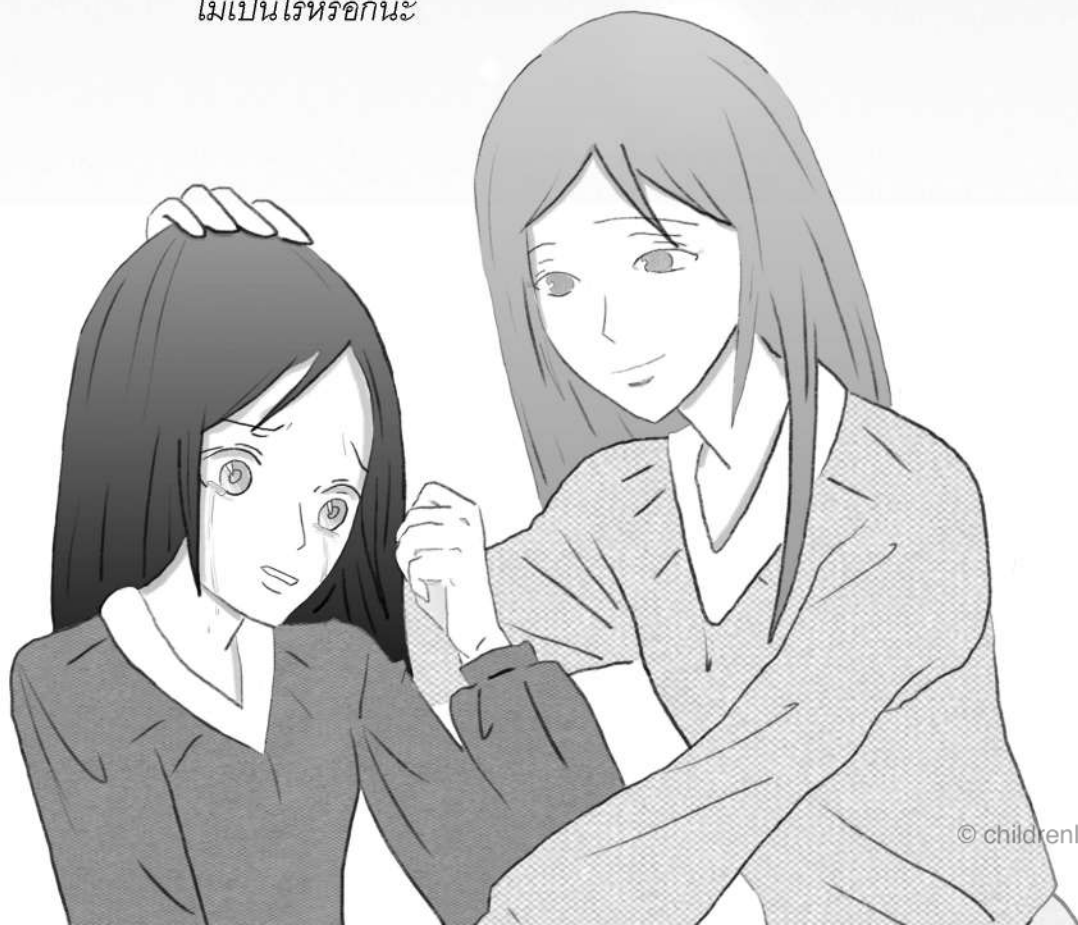

ฉันลืมนึกว่าตัวเองเคยชอบสิ่งที่ทำระหว่างทางกับเธอคนนี้
ฉันเคยยิ้มและมีความสุขกับสิ่งรอบตัวเสมอไม่ว่าจะเป็นเรื่องเล็กน้อยแค่ไหน

แต่พอชีวิตเจอการเปลี่ยนแปลง ฉันก็เอาแต่จมอยู่กับความเครียด
ไม่เคยยอมรับ ไม่เคยปล่อย

ฉันไม่ได้อยากหายไป
ฉันแค่อยากให้ตัวฉันแบบนี้หายไปมากกว่า

ไม่เป็นไรหรอกนะ

III

ชีวิตก็มีทั้งสุขและเศร้านั้นแหละ

หลายครั้งเราอาจเจอเรื่องที่เราคิดว่าสาหัสกับร่างกายและจิตใจ
มันเป็นวันที่แย่มากจริงแต่ไม่ได้หมายความว่าชีวิตที่เหลือต่อจากนี้จะต้องแย่ไปด้วยหรอกนะ
แค่ทำความเข้าใจและพร้อมที่จะอยู่ร่วมกับมันก็พอ

ฉันเชื่อว่าความสุขอีกมากมายต้องรอเธออยู่แน่ ๆ
แค่ตอนนี้เธออยู่ตรงนี้ก็已经是เรื่องที่ดีมากแล้ว

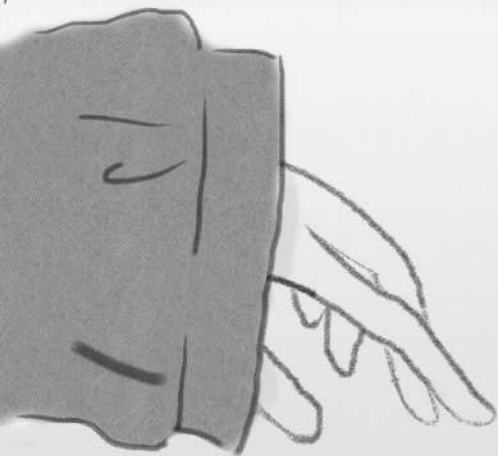
เพราะมันไม่เป็นไรนะ ทุกอย่างจะต้องเรียบร้อย
ไม่ว่าเมื่อไรฉันจะอยู่กับเธอเสมอ

ตอนนี้เธอกลับบ้านได้แล้วนะไนท์

ตอนนี้เข้าใจแล้วละ

เธออยู่ข้าง ๆ ฉันตลอดเวลา เธอมองฉัน คุยกับฉันด้วย
ต่อให้ฉันรู้สึกถึงเธอไม่ได้ เธอก็ไม่เคยหายไปไหน

ดีจังที่ได้คุยกัน

ถ้ากลับไปแล้วเราจะได้เจอกันอีกไหม

ฉันก็คือเธอ นั่นแหละ

ฉันจะรักตัวเองให้มากขึ้น
ขอบคุณนะ

ประวัติผู้เขียน

นิภาภัทร นิติตระการไชย (แนน)

เกิดวันที่ 27 พฤษภาคม 2538

จบชั้นมัธยมศึกษาจากโรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย นนทบุรี

กำลังจะสำเร็จการศึกษาจากสาขาวิชาวรรณกรรมสำหรับเด็ก

คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ในปี พ.ศ. 2564

เป็นเด็กบริหารอยู่พักหนึ่งก่อนจะย้ายมาเรียนวรรณกรรม
ชอบหนังสือ ชอบวาดรูป ชอบเขียน และตกแต่งไดอารี่
เคยคิดว่าอะไรบางอย่างแต่ก็มีเธอคนนั้นหรือตัวเราเองคอยให้กำลังใจเสมอ
รวมถึงสิ่งที่ชอบก็ช่วยให้ช่วงเวลาที่ไม่ดีหายไปเช่นกัน

ไม่รู้ว้างวนอันแสนน่าเบื่อนี้จะจบลงเมื่อไร
ยิ่งใช้ชีวิตก็ยิ่งเหนื่อย
แต่ละวันผ่านไปพร้อมความสุขของฉันที่ลดน้อยลงเรื่อย ๆ

ถ้าฉันไม่ได้อยู่ตรงนี้ก็คงจะดีหรอก

